

RECENSIE
AAN DE RAFELRANDEN VAN DE BESCHAVING

In het oog van de wolf

William Girdi maakt de immense koude en de wilde schoonheid van Alaska voelbaar in een meeslepende roman waarin verwoestende oerkrachten loskomen.

Door **Hans Bouman**

Foto François Fontaine / Agence Vu

FICTIE

William Girdi

Toen kwamen de wolven

★★★★★

Vertaald uit het Engels door Irving Pardoën.

Lebowski; 192 pagina's; € 19,99.

De dreiging van de wildernis, in de natuur en in de mens zelf: dat is de thematiek waarmee elke zin van de roman *Toen kwamen de wolven* (*Hold the Dark*) van de Amerikaanse schrijver William Girdi is doordrenkt. De nuchtere openingszin is daarvan niet meer dan een misleidend ingetogen voorproefje: 'De wolven kwamen vanuit de heuvels naar beneden en namen de kinderen van Keelut.'

Keelut is een afgelegen dorpje in Alaska, waarvan de naam volgens een van de personages in deze roman 'boze geest vermomd als hond of wolf' betekent. Men heeft er de wolf leren vrezen en respecteren.

Wanneer er in korte tijd drie kinderen verdwijnen, roept Medora, de moeder van het derde slachtoffer, de hulp in van een bekende natuurschrijver en wolvenexpert, Russel Core. Ze wil dat hij de botten van haar kind opspoort, zodat ze die kan begraven, en liefst ook de wolf in kwestie doodschiet.

Hoewel Core een grote fascinatie en bewondering voor wolven koestert, gaat hij toch op de uitnodiging in. Al was het maar om zijn leven weer een beetje op de rails te

krijgen. Hij is vervreemd van zijn dochter, zijn vrouw is sinds een beroerte nog maar gedeeltelijk bij zinnen, hij lijdt aan algehele lethargie, is 60 maar ziet eruit als 80.

Core is een buitenstaander – een 'achtenveertiger' zoals de Alaskanen inwoners van de andere 48 continentale Amerikaanse staten noemen – en daarmee voor Girdi een heel geschikte figuur om de lezer kennis te laten maken met deze wereld aan de rafelranden van de beschaving.

Vanaf zijn eerste blik op Keelut is Core zich bewust van de voortdurend aanwezige sfeer van dreiging. Een totempaal lijkt 'op sinistere wijze toezicht te houden op de rand van het dorp', kariboegeweien boven een hut zijn 'als verwelcoming bedoeld of als waarschuwing', en het dorp als geheel lijkt zich op schizofrene wijze zowel open te stellen voor de wildernis, als zich er tegen te verzetten.

Girdi, die werkt in de traditie van romans als *Blood Meridian* en *No Country for Old Men* van Cormac McCarthy, maakt de immense koude, de troosteloosheid en de wilde schoonheid van het godvergeten Keelut en zijn omgeving voelbaar. En hij excelleert in het creëren van een atmosfeer waarin de spanning steeds verder oploopt.

Dan doet Core een ontdekking die het verhaal van de door wolven weggehaalde kinderen in een geheel ander daglicht plaatst. Rond diezelfde tijd blijkt Medora spoorloos te zijn verdwenen. Bovendien keert kort daarna haar echtgenoot, Vernon, terug uit het Midden-Oosten, waar hij in het Amerikaanse leger diende.

Vanaf dat moment komt de dreiging die zorgvuldig is opgebouwd tot uitbarsting en wordt het geweld zichtbaar dat al vanaf het begin in elke vezel van het verhaal aanwezig leek, en waaraan de auteur zich soms bijna lijkt te verlustigen.

Toen kwamen de wolven heeft de spanningsopbouw van een thriller, maar het is Girdi duidelijk niet te doen geweest om alleen een meeslepend verhaal te schrijven. Eerder vormt deze roman een bijvragen behoorlijk metafysische beschouwing over de verwoestende oerkrachten die in elk van ons aanwezig zijn, en slechts door een laagje cultuurverniet aan het oog worden onttrokken.

Al vroeg in het boek weet Core het kernachtig te formuleren: 'Je hebt geen volledig beeld van jezelf totdat je jezelf weerspiegeld ziet in het oog van een dier.'